

Hoofdstuk 1

Met een knalrood hoofd rent Jurre naar binnen.

‘Mam,’ roept hij.

‘Ik heb een heel grote koffer nodig.

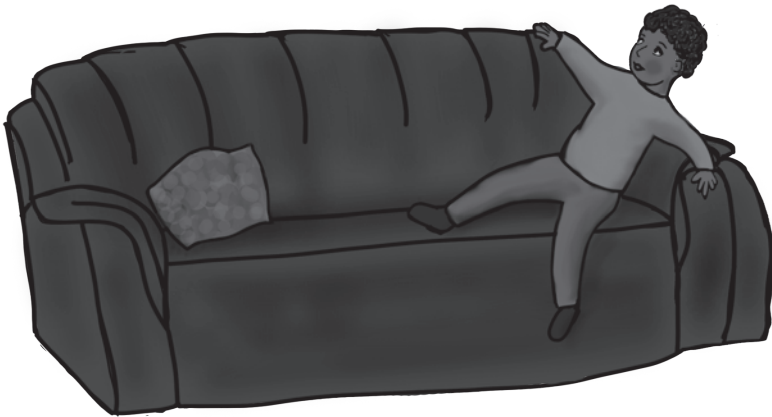
Een koffer waar al mijn kleren in passen.

En mijn speelgoed.

En mijn boeken.

Verder heb ik niets nodig, geloof ik.’

Jurre ploft op de bank neer.

‘Wat is er met jou?’ vraagt zijn moeder.

‘Hoe komt jouw hoofd zo rood?’

Moet alles van jou in een koffer?’

Ga je weg?’

‘Ja, mam,’ zegt Jurre blij.

‘We gaan weg.’

‘Nee hoor,’ lacht de moeder van Jurre.

‘We wonen hier pas twee weken.
Ik vind dit een fijn huis.
Ik wil hier nog lang niet weg.’
‘Jij niet, mam,’ zegt Jurre.
‘Jikke en ik gaan weg.
We gaan in de grote schuur wonen.’

De moeder van Jurre kijkt een beetje raar.
‘In welke schuur?’ vraagt ze.
‘Bedoel je de schuur van oom Piet?’
‘Ja,’ lacht Jurre.
‘Vind je dat niet gaaf, mam?
Oom Piet woonde in die schuur.
Maar dat kan hij niet meer.
Hij is te oud.
Hij woont nou in het huis.
In het huis voor oude mensen.
Nou kunnen wij in de schuur wonen.
Jikke en ik zijn niet te oud.’
De moeder van Jurre schiet in de lach.
‘Dat klopt,’ lacht ze.
‘Maar zijn jullie niet te jong?’
‘Nee,’ zegt Jurre boos.
‘Wij zijn niet te jong.
Wij kunnen best in de schuur wonen.’

Jurre krijgt een dikke knuffel van zijn moeder.
Ze geeft hem een zoen op zijn zwarte krullen.

'Niet zo gauw boos worden,' zegt ze.
'Ik denk dat jullie te jong zijn
Maar jij vindt van niet.
Doe het maar, zou ik zeggen.
Dan zien we wel wie er gelijk heeft.'

Weg is Jurre.
Zijn moeder hoort hem de trap op rennen.
Bonk, bonk, bonk, hoort ze even later.
Ze snapt wat dat voor een geluid is.
Jurre sleept een koffer van de trap af.
Laat die jongen maar, denkt ze.
Hij is zo weer thuis.
Dat weet ik zeker.

Hoofdstuk 2

Met zijn koffer loopt Jurre het huis uit.

Jikke rijdt haar huis uit.

Dat is naast het huis van Jurre.

Er hangt een grote tas aan haar stoel.

Mama loopt met Jikke mee naar buiten.

Ze geeft Jikke een dikke zoen.

‘Veel plezier bij Jurre,’ zegt ze.

‘En luister goed naar zijn moeder.’

Ze gaat weer naar binnen.

Jurre kijkt raar naar Jikke.

‘O,’ zegt Jikke.

‘Ik jokte een beetje.’

‘Ik zei dat ik bij jou ga slapen.’

Ik zei niets over de schuur.

Dan gaat mama zeuren.’

‘Dat deed je goed, Jikke,’ zegt Jurre.

‘Kom, Jikke.

Rijden met die stoel.

We gaan naar onze schuur.’

‘Stop!’ roept Jurre al heel snel.

‘Je rijdt haast door de poep.’

Nou ziet Jikke de drol ook.

‘Wie doet dat nou?’ moppert ze.
‘Mijn opa ruimt de poep altijd op.
De poep van Waf, bedoel ik dus.
Waf is de hond van opa.’

Jurre kijkt goed naar de poep.
‘Er is iets mee,’ zegt hij.
‘Het is poep van een zieke hond.
Van een heel zieke hond zelfs.
Dat weet ik van mijn vader.
Hij is een dokter voor dieren.
Dokters voor dieren zien veel aan poep.’

Jikke kijkt vies.

‘Hou op, Jurre,’ zegt ze streng.

‘Over poep wil ik niets horen.

Kom nou maar mee naar onze schuur.’

Jurre zucht.

Hij staat op.

Hij wil die hond gaan zoeken.

Hij wil hem naar een dokter brengen.

Dan wil hij pas naar de schuur.

Maar dat vindt Jikke nooit goed.

Dat weet Jurre zeker.

‘Jurre, kom nou,’ zegt Jikke weer.

‘Zet je koffer maar bij mijn voeten.

Dan hoef je hem niet te dragen.’

‘Goed plan, Jikke,’ zegt Jurre.

‘Die stoel van jou is echt handig.’

Jurre lacht er een beetje bij.

Maar die lach is niet echt.

Jurre baalt.

Hij vindt Jikke stom.

Ze moet altijd haar zin hebben.